

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/193/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413201271
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5413201271.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpená spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ Y. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. L., E. XXX/XX, 2/ Y. H., nar. XX. X. XXXX, bytom N. L., E. XXX/XX, v konaní o zaplatenie sumy 631,17 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/34/2013-91 zo dňa 10. júna 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobu voči žalovanej 1/ zamietol a náhradu trov konania žalovanej 1/ nepriznal, **p o t v r d z u j e .**

Výroku rozsudku okresného súdu, ktorým konanie voči žalovanej 2/ zastavil a náhradu trov konania žalovanej 2/ nepriznal, **s a n e d o t ý k a .**

Žalovanej v rade 1/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dolný Kubín zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca prostredníctvom svojho zástupcu voči žalovaným domáhal zaplatenia sumy 631,17 eur so 14,25 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 608,27 eur za obdobie od 15. 12. 2011 až do jej zaplatenia, úroku z omeškania 476,47 eur, ako aj náhrady trov konania.

Prvostupňový súd dôvodil tým, že mal preukázané, že dňa 11. 1. 2005 bola uzavretá medzi Ľudovou bankou, a. s. ako veriteľom a žalovanou 1/ ako dlžníkom Zmluva o spotrebnom úvere č. 325577, ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebného úveru č. 32557 na základe žiadosti klienta a finančnej analýzy banky vo výške 80.000,- Sk s úrokovou sadzbou 11,25 % p. a., s výškou percentuálnej miery nákladov v čase podpísania tejto zmluvy 12,21 % p. a. a s poplatkom za spracovanie žiadosti o úver 800,- Sk. Daný úver sa žalovaná 1/ zaviazala splatiť v dohodnutej dobe splatnosti 60 mesiacov do 20. 12. 2009 v 59-tich splátkach s výškou mesačnej splátky 1.783,- Sk splatných 20-teho dňa každého kalendárneho mesiaca so splatnosťou prvej splátky 20. 2. 2005. Podľa prednesu zástupcu žalobcu na poslednom pojednávaní, k splatnosti doposiaľ neuhradenej časti úveru došlo v r. 2007, keďže žalovaná 1/ splácala poskytnutý úver do 20. 8. 2007. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok z 15. 2. 2008, ktorou žalobca preukazoval svoju aktívnu legitímáciu, dlh žalovanej 1/ z predmetného úveru k 15. 2. 2008 (bez súdnych a exekučných poplatkov) predstavoval 45.642,49 Sk (1.515,05 eur). Výšku tohto dlhu postupca v oznámení o postúpení pohľadávky z 28. 3. 2008 adresovanom žalovanej 1/ uviedol vo výške 46.085,28 Sk s príslušenstvom. Napokon terajší zástupca žalobcu v listoch zo 7. 12. 2012 opät

adresovanom žalovanej 1/, ako aj žalovanej 2/ tejto oznamoval, že 15.02.2008 bola postupcom ako pôvodným veriteľom vyhlásená mimoriadna splatnosť poskytnutého úveru. Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že dlh žalovanej 1/, ktorý mal byť podľa zmluvy splatený v celom rozsahu poslednou splátkou splatnou 20. 12. 2009 sa stal splatným skôr, a to najneskôr 15. 2. 2008, hoci presný dátum vzniku omeškania žalovanej 1/ so zaplatením celej žalovanej istiny (jej naposledy splatnej časti) súd jednoznačne preukázaný nemal.

Podľa prvostupňového súdu predmetom tohto konania bol nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej (typovej) zmluvy (Zmluvy o spotrebiteľskom úvere), ktorú právny predchodca žalobcu (banka) uzatváral v pozícii dodávateľa konajúceho pri jej uzatváraní a plnení v pozícii dodávateľa a žalovaná 1/ v pozícii spotrebiteľa - ako fyzická osoba nekonajúca v čase jej uzavretia v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, keď pri takýchto zmluvách bolo obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. To, že v danom prípade šlo o spotrebiteľský vzťah, vyplýva z ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. S ohľadom na charakter zmluvného vzťahu, v ktorom vystupuje ako dlžník spotrebiteľ, pokiaľ ide o otázku premlčania peňažných nárokov voči spotrebiteľovi, je potrebné podľa názoru súdu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

Žalobca s ohľadom na súdom ustálený čas vzniku omeškania žalovanej 2/ si žalovaný nárok voči nej uplatnil na súde až po jej uplynutí. Preto súd musel jeho žalobu pre dôvodne vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej 1/ v celom rozsahu zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné bližšie sa zaoberať dôvodnosťou jednotlivých položiek žalovanej istiny, keď súd úkon označený ako „Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 27. 11. 2009“, ktorý podľa žalobcu mal spôsobiť predĺženie premlčacej lehoty, považoval za absolútne neplatný právny úkon z nižšie uvedených dôvodov.

Dohodou z 27. 11. 2009 o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku č. 918563, v ktorej ako veriteľ vystupuje už terajší žalobca, mala žalovaná 1/ podľa § 533 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. uznať svoj záväzok voči pôvodnému veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy č. 325577 vo výške istiny 808,27 eur (24.349,94 Sk), príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie 149,37 eur a mala sa zaviazat' na jeho splácanie splátkami po 150,- eur mesačne, splatnými k 7. dňu mesiaca so splatnosťou 1. splátky 7. 12. 2009. Podľa uvedenej dohody mal byť žalovanej 1/ bez odkladu zaslaný písomný splátkový kalendár s podrobným rozpisom splátok s tým, že jeho zaslanie je len pre informačné účely a nemá vplyv na platnosť dohody. Tiež podľa nej mala žalovaná 1/ vyhlásiť, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch (bod 3.1. posledná veta dohody). Pre prípad, že žalovaná 1/ nebude splácať svoj záväzok podľa dohodnutých splátok, stane sa splatným celý zvyšok pohľadávky, a to prvým dňom nasledujúcim po splatnosti prvej neuhradenej splátky (bod 3.2 dohody). Uvedená dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku má charakter „formulárovej“ zmluvy - šlo o predtlač, do ktorej boli rukou dopisované údaje týkajúce sa osoby dlžníka (poprípade prístupujúceho dlžníka), uznávaná pohľadávka - jej výška, výšky mesačných splátok a dátumy ich splatnosti s uvedením dátumu splatnosti prvej splátky, miesto jej uzavretia a podpisy. Za žalobcu mal pri uzatváraní zmluvy konať H. F..

Prvostupňový súd vychádzajúc z výpovede žalovanej 1/, na ktorú protistrana (zástupca žalobcu prítomný na pojednávaní 10. 6. 2013) nereagovala v smere predkladania alebo aspoň navrhovania nejakých dôkazov spôsobilých vyvrátiť alebo aspoň spochybníť žalovanou 1/ uvádzané skutočnosti, dospel k záveru, že úkon, ktorým podľa žalobcu mala žalovaná 1/ uznať žalobou uplatnený nárok žalovaného 1/ a tento záväzok uznať, trpí vo vzťahu k žalovanej 2/ vadami vôle, majúcimi za následok jeho absolútnu neplatnosť, keďže nebol urobený z jej strany slobodne a jediným dôvodom, pre ktorý ho žalovaná 1/ urobila (fakticky len podpísala bez toho, aby si ho prečítala alebo bol jej jeho obsah predkladateľom tejto dohody podrobnejšie a pravdivo vysvetlený), bol strach z ňou predpokladaných nepriaznivých následkov voči jej osobe, ak by to nepodpísala. Z výpovede žalovanej vyplynulo, že zo strany osoby konajúcej za žalobcu jej bolo povedané okrem toho, že ten úver bude musieť zaplatiť, že v tejto veci bude predvolaná na políciu, že to bude trestný čin, že prídu o dom a ešte aj úroky jej narastú a že si iba priťažá. Žalovaná 1/ tiež uviedla, že mala z uvedenej osoby strach aj potom, keď odišla, že čo sa bude ďalej diať. Vychádzajúc z okolností, za ktorých došlo k podpisu zmluvy o uznaní záväzku, keď bol to práve pracovník konajúci za žalobcu, ktorý v snahe zabezpečiť žalobcovu pohľadávku formou jej uznania (na takýto úkon mal pri sebe predtlač) vyhľadal žalovanú 1/ bez akéhokoľvek predchádzajúceho telefonického alebo iného jej kontaktovania (dohodnutia si návštevy vopred s informáciou, čoho sa bude jeho návšteva týkať, aby sa na to stretnutie žalovaná 1/ mohla pripraviť a aj vopred s niekým poradiť),

čím pochopiteľne našiel žalovanú 1/ nepripravenú riešiť takúto záležitosť, resp. minimálne prekvapenú (zaskočenú), v dôsledku už len toho mal určitú psychickú výhodu voči žalovanej, zohľadniac aj to, že na takto nepripravenú (zaskočenú) žalovanú 1/ následne došlo z jeho strany k určitej forme psychického nátlaku takej intenzity, že táto po poskytnutých informáciách až vyhrážkach, ktoré mali žalovanú 1/ motivovať k podpísaniu predloženej listiny, žalovaná 1/ v časovom strese (p. F. mal žalovanú 1/ súriť, že sa ponáhľa, lebo má ešte ďalších klientov a tak nebolo ani kedy si to podľa tejto žalovanej prečítať) a v strachu túto podpísala bez toho, aby si ju prečítala, nedošlo podľa názoru súdu podpisom tejto listiny žalovanou 1/ k slobodnému vykonaniu úkonu z jej strany. Prvostupňový súd v rámci uvedeného zohľadnil, že daným úkonom mala žalovaná uznať záväzok vyplývajúci zo spotrebiteľského vzťahu. Ak by spôsobom konania, aký zvolil žalobca, malo dôjsť k uzavretiu spotrebiteľského vzťahu (napr. zmluvy o podomovom predaji, čo by bolo k existujúcej situácii najbližšie so zreteľom na miesto úkonu), takýto zákazník - na rozdiel od situácie existujúcej v tomto prípade, by mal možnosť zrušiť možné účinky jeho neuváženeho konania, napr. aj formou odstúpenia od zmluvy bez udania dôvodu podľa § 12 ods. 1 až 3 zákona č. 108/2000 Z. z. v tam stanovených lehotách. Spôsobom konania žalobcu, ak nie cielene, tak nepriamo, bol žalobcom navodený stav, aby žalovaná 1/ nemala ani časový priestor dobre si uvážiť možné následky svojho úkonu a teda aby zbytočne nešpekulovala a nekonala inak, ako si to predstavuje žalobca. Cieľom žalobcu bolo takýmto spôsobom s ohľadom na to, koho sa mu podarí zastihnúť v mieste bydliska dlžníka, riešiť zabezpečenie svojich záväzkov, ktoré nadobudol postúpením formou uznania záväzku (ak by zastihnutou osobou bol dlžník alebo ručiteľ), prípadne formou prístúpenia k záväzku zo strany blízkej osoby dlžníka, ktorú by zastihol v domácnosti dlžníka. K tomu zvolil z hľadiska možnej efektivity dosiahnutia ním zamýšľaného cieľa pre neho najúčinnjší spôsob (osobného kontaktovania dlžníkov v mieste ich bydliska bez ich predchádzajúceho upozornenia na takúto návštevu), ale z hľadiska samotného dlžníka (spotrebiteľa) a jeho schopnosti skutočne sa slobodne rozhodnúť najmenej vhodný spôsob (pre už uvádzanú nepripravenosť spotrebiteľa, moment jeho prekvapenia a jeho možný stres až strach čo by sa mohlo udiať, ak by nepostupoval podľa predstáv žalobcu), ktorý v danom prípade bol umocnený aj psychickým nátlakom. Pri takomto stretnutí, kde bývajú zvyčajne len dve osoby a iné dôkazy, ktoré by objektívne zachytili priebeh stretnutia, sa zásadne nerealizujú, je v prípade rôznych vzájomne rozporných interpretácií zmluvných strán ťažké až nemožné zistiť, ako to skutočne bolo, teda jednoznačne potvrdiť alebo vyvrátiť pravdivosť tvrdenia niektorej z nich ohľadne toho, či tam bola (nebola) prítomná okolnosť majúca vplyv na slobodu konania toho, kto pri takomto stretnutí podpísal listinu vyhotovenú druhou stranou. Okresný súd tiež konštatoval, že iná by bola situácia, ak by žalobca písomne kontaktoval žalovanú, ktorej by zaslal možné návrhy riešení existujúceho dlhu, poskytol jej primeranú lehotu na rozhodnutie, či to má záujem riešiť niektorým z ním navrhovaným spôsobom alebo zaslaním návrhu z jej strany, s prípadným oznámením ďalších svojich krokov, ktoré by realizoval v závislosti na spôsobe konania (rozhodnutia) dlžníka. Za nie nevýznamnú okolnosť v danom prípade, nepriamo potvrdzujúcu, že žalovaná 1/ nekonala slobodne, súd považuje aj to, že za svoju činnosť (neiniciovajú žalovanou 1/) osoba konajúca za žalobcu vyčíslila v dohode (nevedno na základe akého prepočtu) náklady na inkasné konanie vo výške až 149,37 eur (predstavujúce viac ako 18 % „uznávanej“ pohľadávky), ktorú sumu mala žalovaná 1/ svojím podpisom taktiež uznať, čo zreteľne dokresľuje schopnosť žalovanej 1/ racionálne slobodne a vážne konať v danom mieste a čase (ak vôbec vedela, že aj takéto náklady „uznávala“). Už bolo uvedené, že daná dohoda predstavovala predtlač, do ktorej sa dopisovali chýbajúce údaje. Predtlačným bol napr. aj text, že osoba uznávajúca záväzok, resp. osoba prístupujúca k záväzku vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, bez akejkoľvek alternatívy pre prípad, že by takýto predpoklad nebol v konkrétnom prípade naplnený, resp. že by text dohody predpokladal možnosť úpravy danej časti zmluvy. Navyiac v danej dohode nebolo nijako bližšie špecifikované príslušenstvo pohľadávky, ktoré taktiež malo byť predmetom uznania, teda aká má byť celková výška žalovanou 1/ uznaného záväzku, ktorého súčasťou však podľa výslovného znenia mali byť aj náklady na inkasné konanie 149,37 eur. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd považoval daný úkon za úkon absolútne neplatný v zmysle § 37 ods. 1 OZ, keďže zo strany žalovanej nebol vykonaný slobodne.

Vychádzajúc z neplatnosti právneho úkonu, ktorým mala žalovaná 1/ uznať pohľadávku predstavujúcu predmet tohto konania, keďže už došlo k premlčaniu žalovanej pohľadávky (táto, ako už bolo uvedené, sa stala splatnou najneskôr 15. 2. 2008 a žalobca si svoj nárok uplatnil na súde až dňa 20. 3. 2013, teda trojročná všeobecná premlčacia doba v zmysle § 101 OZ uplynula už dňom 15. 2. 2011), musel súd žalobu pre dôvodne vznesenú námietku premlčania zamietnuť.

Aj v prípade, ak by súd otázku premlčania posudzoval podľa Obchodného zákonníka, aj v takom prípade by šlo o premlčaný nárok, keďže štvorročná premlčacia doba (§ 397 Obchodného zákonníka) by tiež uplynula pred podaním žaloby.

Žalovanej 1/ ako úspešnej účastníčke, ktorej by s poukazom na § 142 ods. 1 O. s. p. prináležalo právo na náhradu dôvodne vzniknutých trov, právo na ich náhradu nepriznal, pretože si žiadne trovy neuplatnila a z obsahu spisu ani nevyplýva, že by jej v súvislosti s týmto konaním vznikli nejaké náklady v konkrétne zistiteľnej výške.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie v časti, v ktorej súd zamietol žalobu žalobcu voči žalovanej v rade 1/ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Podľa žalobcu podpisom dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku čo do dôvodu a výšky došlo k zaviazaniu žalovanej 1/ splatiť svoj záväzok. Zároveň žalovaná 1/ potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. Odvolateľ poukázal na to, že uznanie dlhu zo strany žalovanej v rade 1/ je ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. Žalobca tiež poukázal, že na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania dlhu o premlčaní vedel alebo nevedel. Podpísaním dohody došlo k začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby, teda právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby v tomto prípade nastal. Podľa odvolateľa si žalovaná, ktorá si bola vedomá svojho existujúceho záväzku voči veriteľovi v súlade s dobrými mravmi, chcela uhradiť svoj záväzok, avšak vzhľadom na to, že pre svoju zlú finančnú situáciu ho nemohla uhradiť naraz, bolo jej umožnené slobodne uzavrieť so žalobcom dohodu, v zmysle ktorej jej bola poskytnutá možnosť uhradiť existujúci záväzok postupne v splátkach. Tým, že žalovaná podpísala dohodu, prejavila svoju vôľu záväzok splniť, čo bolo zároveň v jej záujme, pretože po jej splatení nebude figurovať v databázach neplatičov, čím sa môže v budúcnosti zlepšiť jej postavenie pri žiadosti o úver. Predmetná dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie, obsah dohody nie je rozsiahly, aby sa s ním žalovaná nemala možnosť oboznámiť a okrem toho žalovaná podpisovala dohodu vo svojom bydlisku, teda mala možnosť si dohodu v pokoji prečítať a v prípade, ak mala záujem uzatvoriť dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou súhlas, resp. ju odmietnuť podpísať. Išlo o prejav slobodnej vôle žalovanej, ktorá si bola vedomá svojho záväzku uzavrieť so žalobcom predmetnú dohodu a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach. Forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom tak, ako bola vykonaná, nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Z dokazovania ani nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru, že dohoda o splátkach je nekalá obchodná praktika. Žalobca mal možnosť sa v tom čase domáhať zaplatenia pohľadávky na súde, čím by sa pohľadávka žalovanej značne navýšila o trovy konania a pohľadávku by musela uhradiť naraz. Žalobca považuje vyhodnotenie listinných dôkazov za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu žalovanej ako spotrebiteľky a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, ktorá vedie k tomu, že osoby, ktorým bol poskytnutý úver, tento nakoniec nebude musieť vrátiť. Takýmto postupom súdu budú veritelia nútení neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžité uplatnenie pohľadávky na súde. Ďalej poukázal na skutočnosť, že ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Účelom ochrany spotrebiteľa je zabezpečiť rovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán tak, že súd má povinnosť prihliadnuť ex offo na neprijateľnosť a neplatnosť zmluvných podmienok. Účelom ochrany spotrebiteľa v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. Podpísaním predmetnej dohody nemohlo dôjsť k zhoršeniu zmluvného postavenia žalovanej, ale práve naopak tým, že si navrhovateľ hneď neuplatnil svoj nárok voči žalovanej v súdnom konaní, poskytol žalovanej možnosť vyhnúť sa navýšeniu pohľadávky. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/79/2013 zo dňa 27. 3. 2013. Napokon žalobca nesúhlasí so zamietnutím žalobného návrhu z dôvodu premlčania, keďže záväzok, ktorý žalovaná 1/ uznala, v čase dohody premlčaný nebol.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. teda čo do výroku, ktorým okresný súd zamietol žalobu voči žalovanej 1/ a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p..

Podľa § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd primárne uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia vyššie citovaného zákonného ustanovenia, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach na jeho závery odkazuje. Krajský súd dodáva, že v prípade aplikácie ust. § 219 ods. 2 O. s. p. nie je žiaduce, aby boli zopakované tie vecne správne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj správne posúdenie, pretože práve za použitia ust. § 219 ods. 2 O. s. p. je postačujúce, ak vo vzťahu k odvolacím dôvodom, v danom prípade žalobcu, sa len na zvýraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu zdôraznia podstatné a rozhodné skutočnosti a okolnosti. Uvedený postup a záver krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 8. 10. 2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O. s. p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

V ďalšom sa krajský súd zaoberal odvolacími dôvodmi žalobcu. K odvolacej námietke žalobcu, že daným prístupom súdu prichádza k popretiu zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, je treba uviesť, že pre súkromné právo je charakteristická rovnosť subjektov právnych vzťahov, teda i rovnosť zmluvných strán. Tento jeho rys je niekedy považovaný priamo za pojmový znak súkromného práva. Preto sa zdá, že každá zvláštna ochrana, poskytovaná iba jednému zo subjektov právneho vzťahu, je čímsi, čo sa prieči povahe súkromného práva, pretože je nutne spojené s právnym zvýhodnením. Preto bol dlho pripisovaný všetkým zásahom do zmluvnej autonómie verejnoprávny charakter, a pokiaľ jeho rozsah bol značný, bola právnou oblasťou, kde k nim dochádzalo, chápaná ako samostatné právne odvetvie stojace medzi právom súkromným a verejným (právo pracovné, právo hospodárske a pod.). Ide teda o to, či toto ponímanie zodpovedá vývojovým trendom práva, najmä moderným koncepciám práva súkromného.

Klasické poňatie rovnosti subjektov v súkromnoprávných vzťahoch sa zakladá na rovnosti formálnej. Tá spočíva v tom, že zákon neposkytuje žiadnemu subjektu (či ich skupine) právne výhody, ako i v tom, že v súkromnoprávnej sfére nie je žiadna zo strán voči druhej v pozícii nadriadenosti, či naopak podriadenosti. Táto formálna rovnosť je protijáskom občianskej rovnosti pred zákonom v demokratických

ústavách a spolu s ňou vznikla k prekonaniu stavovských rozdielov predchádzajúcej doby. Formálna rovnosť je však rovnosťou nerovných; ich nerovnosť vyplýva nielen z prirodzených i inak vzniknutých rozdielov medzi ľuďmi, ale aj z rôznej hospodárskej a spoločenskej pozície právnych subjektov, ktorá podmieňuje ich faktické možnosti, prístup k informáciám a pod..

Pôvodným zámerom právnych úprav bolo zrušenie formálnych nerovností (oprávnení), takže formálna rovnosť bola skôr prostriedok na dosiahnutie tohto cieľa ako cieľ sám. Je preto dôležité, že charakteristická vlastnosť súkromného práva nie je formálna rovnosť, ale rovnosť ako taká. Spočiatku však nebolo možné poňať ju inak, než ako prekonanie formálnych nerovností a to o to viac, že faktická nerovnosť medzi subjektmi bola pre svoju jedinečnosť právnou normou nepostihnuteľná. Preto klasické občianske kódexy sú založené na rovnosti všetkých ľudí, vyplývajúcej z vrodenej ľudských práv.

Avšak, bolo vždy jasné, že zavedenie formálnej rovnosti nezabezpečuje všetkým subjektom rovnakú možnosť toto postavenie využívať. Preto už priamo v klasických kódexoch boli zriadené výhody pre určité osoby; tieto osoby boli postavené pod zvláštnu ochranu zákona (išlo o osoby neplnoleté, nesvojprávne, osoby neprítomné, nenarodené deti a obce - § 21 a § 22 ABGB). Rozsah týchto výnimiek nebol rozsiahly a ich dôvodnosť nevyvolávala pochybnosti. Napriek tomu ich treba považovať za prvé odchýlky od formálnej rovnosti.

Osoby pod zvláštnou ochranou zákona dlho zostali jedinou odchýlkou zo zásady rovnosti. Ingerencie v prospech slabších subjektov sa uskutočňovali už spomínanou verejnoprávnou cestou. Jej možnosti sú však obmedzené. Činnosť verejnej správy sa zameriava na dohľad nad správaním jej nepodriadených subjektov, na jeho hodnotenie ako prípustné, či žiaduce a na ukládanie sankcií pri jeho negatívnom hodnotení. Verejnoprávna ingerencia je až následná; pri zistení nedostatkov bráni ich opakovaniu v budúcnosti a tak zabezpečuje riadny chod spoločenských a hospodárskych inštitúcií vo verejnom záujme. Pre účastníkov zmluvných vzťahov, v ktorých boli zistené nedostatky, však má obmedzený význam; netýka sa reparácie škody alebo ujmy, ktorú utrpeli, ale chráni tieto subjekty rovnako ako ostatné len do budúcnosti.

Práve obmedzené možnosti verejnoprávnej ochrany slabších subjektov vedú k tomu, že požiadavka ich ochrany preniká ako aktuálne spoločenská ochrana do práva súkromného. Týka sa tak jednotlivých inštitútov, ktorých okruh sa sústavne rozširuje, takže ochranu slabšej zmluvnej strany možno dnes ponímať ako vývojový trend súkromného práva. Sú pre ňu charakteristické dve základné skutočnosti. Tou prvou je okolnosť, že na rozdiel od verejnoprávnej ochrany modifikuje priamo zmluvný vzťah - jeho vznik, obsah a zodpovednosť z neho vyplývajúcu, pričom novo vytyčuje hranice zmluvnej autonómie (bez toho, aby ich popieral); subjektom, ktorý je oprávnený domáhať sa tejto ochrany je priamo zmluvná strana. Druhým komponentom tohto trendu je okolnosť, že princíp rovnosti strán ako charakteristika súkromného práva sa ním neruší, ale naopak prehlbuje sa a to tým, že touto ochranou sa kompenzujú niektoré nerovnosti, ku ktorým dochádza pri presadení formálnej rovnosti. Spôsob, ktorým sa to deje, spočíva v poskytnutí dielčích právnych výhod subjektov s horšími možnosťami, teda spôsobom, ktorý nie je nepodobný tomu, čo sa v oblasti ústavného práva nazýva pozitívna alebo obrátená diskriminácia.

Tak súkromné právo dospelo až k potrebe ochrany slabšej strany v bežných spotrebiteľských vzťahoch. Pokiaľ ide o vymedzenie slabšej strany, treba vychádzať z toho, čo je pre túto slabšiu stranu charakteristické. Ide teda o fyzickú osobu, ktorá je voči druhej strane záväzkového vzťahu v nevýhode spočívajúcej predovšetkým v nedostatku profesionality, v obmedzenej informovanosti, v konaní pod určitým hospodárskym tlakom, z dôvodu finančnej nedostatočnosti v obmedzenom prístupe k právnej pomoci a pod.. Na základe uvedenej charakteristiky tak možno uzavrieť, že v rámci dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahov je slabšou zmluvnou stranou jednoznačne spotrebiteľ.

Čo sa týka možnosti ochrany spotrebiteľov, tak okrem ochrany prostredníctvom spotrebiteľského práva mu možno ochranu poskytnúť aj všeobecnými prostriedkami. Takýmto prostriedkom je napr. „laesio enormis“, či nadmerné poškodenie. Základom dnešného poňatia „laesio enormis“ je skutočnosť, že pri úplatných zmluvách jedna zo strán využíva (resp. zneužíva) pozície tej druhej, aby dosiahla výraznej disproporcie medzi vzájomnými plneniami. Pritom už existencia tejto disproporcie zakladá domnienku, že ide o využitie alebo zneužitie výhodného postavenia.

Súdu je z úradnej činnosti známe, že žalobca skupuje veľké množstvo často už premlčaných pohľadávok, ktoré potom uplatňuje na súde. Takáto samotná kúpa nezákonná nie je, spoločným menovateľom je to, že ide o pohľadávky voči fyzickým osobám. Súd sa ešte nestretol s uplatnením pohľadávky voči právnickej osobe, pričom kúpa takejto pohľadávky z dôvodu, že u právnickej osoby možno predpokladať odborný aparát (s vedomosťou o následkoch premlčania), asi tak zaujímavá nie je.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa dohody o uzavretí dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktorá nie je ničím neobvyklým medzi veriteľom a dlžníkom v prípade, keď svojím podpisom uznala záväzok žalovaná 1/, ktorá zároveň uznala a vyjadrila svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky, treba konštatovať, že uznanie dlhu ako inštitút zabezpečenia záväzku je inštitútom legálnym a zákonom aprobovaným. Ide o jednostranný úkon, ktorý tento charakter nestráca ani keď je súčasťou iného dvojstranného úkonu.

V predjednávanej veci však ide predovšetkým o otázku, akým spôsobom tento úkon dlžníka - spotrebiteľa vznikol. Ak by vznikol zo slobodnej vôle spotrebiteľa (napr. aj z dôvodu, aby spotrebiteľ nebol vedený ako neplatič a mohol sa uchádzať o iný úver), tak napriek jeho nevýhodnosti pre spotrebiteľa by súd voči jeho platnosti namietat nemohol.

V tomto prípade to bol však práve žalobca, ktorý si vynútil u žalovanej 1/ návštevu (žalobca iné netvrdil) a dal jej podpísať ním vopred pripravený formulár, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach, ktorý dlžníkom zvyčajne prezentuje, vložil aj pre ňu zjavne nevýhodný jednostranný úkon uznania záväzku, ktorý dlžníkom na rozdiel od dohody o splátkach už výslovne neinterpretoval (znovu žalobca netvrdil opak). V uvedených súvislostiach, tak nejde o nič iné ako laesio enormis, pretože dlžník podpísaním takejto dohody nič nezískal, ale naopak, naoko „vlastným“ úkonom si z vôle žalobcu svoje postavenie podstatne zhoršil.

Aj z ďalších právnych súvislostí vyplýva, že dohoda o splátkach nebola zo strany žalobcu žiadnym dobrodením (keďže žalobca iba odložil podanie žaloby po uznaní záväzku v snahe predísť novej námietke premlčania, keď z množstva žalôb podaných na súde je zrejmé, že platobná disciplína dlžníkov sa nezlepšila), ale naopak žalobca napriek vedomosti účinkov, ktoré dosahuje (resp. sa snaží dosiahnuť) v podobe obnoviteľnosti nároku, neposkytol žalovanej 1/ žiadny benefit (napr. v podobe odpustenia úrokov z omeškania, poplatkov, časti istiny a pod.).

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie.

Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Dobré mravy fungujú aj ako korektív zmluvnej slobody. Ide tu predovšetkým o aspekt zmluvnej slobody spočívajúci v slobodnom určovaní obsahu zmluvy zmluvnými stranami. Uvedený aspekt zmluvnej slobody, tak ako zmluvná sloboda sama, má svoje limity ustanovené právnymi normami, ktorých prekročenie je sankcionované. Jedným z takýchto limitov, ktorý zákon stavia do cesty zmluvnej slobode, je aj inštitút dobrých mravov. Je potom nesprávny záver, že obsah právneho úkonu nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi len preto, lebo bol výsledkom konsenzu zmluvných strán.

Ak výkon práva, ktorý je objektívne v rozpore s dobrými mravmi, spočíva v konaní právneho úkonu, je tento právny úkon tiež neplatný pre rozpor s dobrými mravmi a to i v prípade, že samotný obsah tohto právneho úkonu v rozpore s dobrými mravmi nie je.

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 7 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 8 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa.

Podľa § 8 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Podľa názoru súdu postup žalobcu v prejednávanej veci je jednoznačne nekalou obchodnou praktikou a ako taký je hrubo rozporný s dobrými mravmi.

Konanie žalovanej 1/ by súd aproboval v prípade, ak by podnet na takéto konanie vyšiel z jej strany alebo síce zo strany žalobcu, ale s poučením o následkoch uznania premlčaného záväzku. Súd nevyučuje, že v prípade, ak by zo strany žalobcu bolo dlžníkovi riadne vysvetlené, že splnenie jeho premlčaného dlhu, resp. jeho uznanie môže byť napriek zmenšeniu jeho majetku formou vynaloženia peňažných prostriedkov v jeho prospech (napr. práve z dôvodu výmazu z registra neplatičov), mohlo by k platnému uznaniu záväzku zo strany dlžníka (ak nie priamo k zaplateniu) dôjsť.

Prejednávaný prípad je však prípadom iným, kde k takémuto dobrovoľnému rozhodnutiu so znalosťou veci zo strany dlžníka nedošlo. Naopak, žalobca v snahe reparovať pochybenie svoje, resp. pochybenie svojho právneho predchodcu spočívajúce v nepodaní žaloby včas (pred uplynutím premlčacej doby) a vyhnúť sa tak možnej námietke premlčania a zamietnutiu žaloby, sofistikovane pomocou osôb v jeho záujme konajúcich, obchádza dlžníkov a pod zámienkou výhodnosti podpísania splátkového kalendára ako listiny, ktorá má dlžníka uchrániť pred problémami, do tejto listiny inkorporuje aj vyhlásenie o uznaní dlhu dlžníkom (samozrejme bez podania vysvetlenia dlžníkovi).

Vychádzajúc potom z podstaty práva na ochranu spotrebiteľa, ktoré je založené na tom, že spotrebiteľ z dôvodu svojej neskúsenosti alebo neznalosti nie je schopný konkurovať v obratnosti vyškoleným a skúseným profesionálom známym práva a techník moderného obchodu, nemožno spôsobu, ktorý zvolil žalobca, poskytnúť ochranu.

V prejednávanej veci totiž nejde zo strany žalobcu o aplikáciu právnej normy spôsobom mu prinášajúcim výhodu právnou normou predpokladaným spôsobom, ale o ľstivé zneužitie neznalosti dlžníkov a ich strachu pred prípadným súdnym, resp. následne exekučným konaním.

Súd poukazuje ďalej na to, že aj samotná žalobcom vypracovaná Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je pre bežného spotrebiteľa v dôsledku (či už úmyselne alebo nevedome) nejednotnej terminológie mäťúca, kde obsahuje pojem „uznanie záväzku“, ale v čl. 2 (ktorý má tiež

mimochodom názov uznanie záväzku) bode 3.1 poslednej vete deklaruje, že dlžníci majú vedomosť o premlčaní „dlhu“. Spotrebiteľ tak nemusí vedieť, že pojem záväzok v právnej terminológii môže znamenať a) záväzkový vzťah ako taký, b) jednotlivú povinnosť zo záväzkového vzťahu alebo c) záväzok v zmysle dlhu. Na tejto zmätočnosti nič nemení, pretože treba vychádzať z toho, čo je v listine uvedené.

Odvolačný súd teda uzatvára, že dohodu, z ktorej žalobca odvodzuje opodstatnenosť uplatneného nároku, považuje za neplatnú nielen podľa § 37, ale aj podľa § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka.

Odvolačný súd nepovažoval za potrebné vyzvať účastníkov konania, aby sa vyjadrili k použitiu ďalších ustanovení, ktoré pri doterajšom rozhodovaní neboli použité, nakoľko pre rozhodnutie vo veci neboli rozhodujúce vzhľadom na právne posúdenie prvostupňového súdu.

Ďalej je potrebné uviesť, že dohoda o zaplatení už splatného záväzku nie je ničím iným ako privatívnu nováciou v zmysle § 516 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda zmenou existujúcej zmluvy v otázke splatnosti. Potom, ak má zmluva spotrebiteľský charakter, spotrebiteľský charakter má aj dohoda, ktorá túto zmluvu mení v jej niektorej časti.

Ak podnikateľ ako dodávateľ do dohody „tváriacej“ sa ako dohoda o zmene splatnosti záväzku inkorporuje jednostranný zmluvný záväzok dlžníka týkajúci sa uznania dlhu, je nutné dôjsť k záveru, že takáto zmluvná podmienka (dohoda) spôsobuje vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto je neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

V intenciách vyššie uvedených na záver procesný súd poukazuje na výstižné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 16. januára 2013 sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, podľa ktorého: „Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov v realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu.“

Pokiaľ ide o námietku odvolateľa týkajúcu sa nemožnosti zhoršenia zmluvného postavenia žalovanej s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/79/2013 zo dňa 27. 3. 2013, treba uviesť, že ohľadne vyhlásenia žalovanej v dohode o uzavretí splátkového kalendára o uznaní dlhu ako dlžníka súd konštatoval, že predmetom posudzovania zo strany súdu môže byť aj to, či vyhlásenie dlžníka je v súlade s ochranou spotrebiteľa tak, ako ju zákon priznáva. Pritom poukázal na to, že súd sa musí opierať o logickú a dôvodnú úvahu a nepostačuje, že spotrebiteľ si uvedeným vyhlásením zhoršil svoje zmluvné postavenie, pretože ide o zákonný následok uznania záväzku. Záverom konštatoval, že pri uzatváraní predmetnej dohody je vždy podstatné, či bola porušená rovnováha vo vzájomných právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa. Toto rozhodnutie však neodporuje právnomu posúdeniu veci v tejto otázke prvostupňového rozhodnutiu, keďže okresný súd v prejednávanej veci oprel svoje rozhodnutie o logické a dôvodné úvahy, ktoré sa týkajú vyhlásenia dlžníka, ktoré je v rozpore s ochranou spotrebiteľa a s ktorými sa odvolací súd plne stotožnil.

Výroku, ktorým prvostupňový súd konanie zastavil voči žalovanej 2/, sa odvolací súd nedotkol, keďže tento nebol napadnutý odvolaním.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. za analogického použitia § 142 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov

potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V posudzovanom prípade žalovaná 1/ mala plný úspech vo veci proti žalobcovi, avšak trovy konania jej nevznikli, preto jej neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.